

Krajský soud v Brně
Rooseveltova 16
601 95 Brno

Žalobce: X.Y.

Žalovaný: Magistrát města Brna, Odbor vnitřních věcí, Malinovského náměstí 3,
601 67 Brno

Rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje:

Magistrát města Brna, Odbor vnitřních věcí, číslo jednací MMB/0432773/2010, spisová
značka 3220/OVV/MMB/0427410/2010, ze dne 23.11.2010

Vyvěšeno: 23.11.2010 veřejnou vyhláškou

**ŽALOBA PROTI ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍHO
ORGÁNU
O ZÁKAZU VEŘEJNÉHO SHROMÁŽDĚNÍ**

podle ust. § 11 odst. 3) zák. č. 84/1990 Sb.
lhůta pro rozhodnutí soudu 3 dny

Dvojmo
Soudní poplatek 2000,- uhrazen kolky

I. Skutkový stav

Dne 23.11.2010 vydal Magistrát města Brna, Odbor vnitřních věcí (dále jen „žalovaný“) pod č.j.: MMB/0432773/2010 rozhodnutí ve smyslu zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím (dále také „ZPS“), ve znění pozdějších předpisů, kterým zakázal shromáždění řádně oznámené žalobcem dne 18.11.2010, jehož oznámeným účelem byla „Oslava svátku práce“.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23.11.2010.

II. Aktivní legitimace

Svou aktivní legitimaci dokládá žalobce odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů.

Ve smyslu ust. § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s. dále žalobce tvrdí, že byl napadeným rozhodnutím ve smyslu citovaného ustanovení zkrácen na svých právech, resp. byl postupem správního orgánu – žalovaného – zkrácen na právech, která mu příslušejí, a to takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

To dále odůvodňuje níže v jednotlivých bodech své žaloby.

III. Žalobní námítky

Touto správní žalobou napadá žalobce rozhodnutí v plném rozsahu a **žádá zrušení napadeného rozhodnutí.**

Žalobce oznámením konání zamýšleného shromáždění, které učinil dne 18.11.2010, realizoval své shromažďovací právo, garantované mu čl. 19 Listiny spolu se zákonem č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím. Dle stávající úpravy není výkon tohoto práva vázán na povolení orgánu veřejné správy, ale lze jej realizovat na podkladě řádného a úplného oznámení. Orgán veřejné správy může shromáždění zakázat jen v odůvodněných a výjimečných případech, neboť právo shromažďovací patří mezi základní lidská práva zakotvená v Listině základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR.

Zákon o právu shromažďovacím zcela jasně vymezuje, za jakých okolností a jakým způsobem lze ohlášené shromáždění zakázat, přičemž zde okolnosti umožňující zákaz nastaly.

Žalobce konstatuje, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

III. Námitky proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného

1. Žalovaný rozhodl o zákazu shromáždění „podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) a c) zákona o právu shromažďovacím, neboť účel shromáždění směřuje k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů, jinak porušovat ústavu a zákony.“
2. Ačkoliv žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí i další důvody k zákazu shromáždění jako „omezení městské hromadné dopravy“, „riziko újmy na zdraví“ apod., tyto ve výrokové části rozhodnutí zcela absentují, respektive jde o důvody, jež se nijak nevztahují k ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) a c) ZPS. Žalobce má za to, že za relevantní důvody k zákazu shromáždění lze pokládat pouze ty důvody, které se přímo vztahují k výrokové části rozhodnutí, tj. k tvrzení, že „účel shromáždění směřuje k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů, jinak porušovat ústavu a zákony“.
3. Přesto se žalobce v níže uvedených bodech žaloby vypořádává s napadeným rozhodnutím en bloc.

III.A

Stanoviska jednotlivých úřadů a státních orgánů ke shromáždění

4. Žalovaný v odůvodnění zákazu shromáždění uvádí, že „Magistrát města Brna, Odbor vnitřních věcí, požádal správní orgány, Úřad městské části Brno-střed a Úřad městské části Brno-sever, v jejichž územním obvodu má původ jít, o stanovisko k oznámenému shromáždění. Žádost o stanovisko byla dále zaslána Odboru dopravy Magistrátu města Brna, Dopravnímu podniku města Brna, a.s., Městské policii Brno a Policii ČR.“ Poté volně cituje negativní stanoviska ke konání předmětného shromáždění.
5. Žalobce k výše uvedenému konstatuje, že pokud se žalovaný odvolává na zmíněná stanoviska, pak ani v jednom případě není zřejmé, jak je lze identifikovat (zcela chybí uvedení spisových značek, datování atd.), kdo, jak a na základě jakých podkladů je vypracoval, jakou mají formu a formální náležitosti, co přesně je jejich obsahem, apod. **Již tato samotná skutečnost zakládá naprostou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.**
6. Žalobce se zde odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 28 Ca 150/2000, podle kterého „**rozhodnutí, kterým se zakazuje oznámené shromáždění, protože se má konat na místě, kde by účastníkům hrozilo závažné nebezpečí pro jejich zdraví [§ 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 84/1990 Sb.] a kde by nutné omezení dopravy a zásobování bylo v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva (§ 10 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb.), je nepřezkoumatelné, opírá-li se pouze o stanoviska silničního správního úřadu a správce veřejné zeleně, aniž by zdůvodnilo, jaký konkrétní význam tato stanoviska mají pro uplatnění uvedených zákonných ustanovení.**“
7. V dané věci rozhodně nebylo nijak odůvodněno, jaký konkrétní význam má pro zákaz shromáždění například stanovisko ÚMČ Brno-střed, který „ve svém stanovisku uvedl, že trasa průvodu tak, jak je oznámena, není vhodná, a to z důvodu omezení městské hromadné

dopravy“, či stanovisko Odboru dopravy, který „se vyjádřil tak, že konání akce na uvedené trase nedoporučuje, a to z důvodů zásadního omezení provozu drážní dopravy, narušení pravidelnosti veřejné hromadné dopravy a rovněž omezení osobní automobilové dopravy. Dle vyjádření odboru by mohlo dojít také k omezení průjezdnosti vozidel integrovaného záchranného systému“, když důvodem k zákazu shromáždění bylo dle výrokové části rozhodnutí pouze ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) a c) ZPS.

III.B

Hodnocení skutečného cíle ohlášeného shromáždění

8. Při hodnocení skutečného cíle ohlášeného shromáždění se žalovaný odvolává na judikáty NSS, když uvádí: „Dle rozsudku NSS ze dne 5. 11. 2007, č.j. 8 As 51/2007-67 není však již názor, podle něž musí správní orgán vycházet pouze z oznámeného účelu shromáždění, udržitelný. Subjekty, jejichž cíle jsou v rozporu se základními principy demokracie, neodhalují tyto cíle dříve než jejich realizací. Formálně oznámený účel shromáždění pak jistě může skrývat cíle a záměry, které se liší od těch proklamovaných. Dále také dle rozsudku NSS ze dne 31. 8. 2009, č.j. 8 As 7/2008-116, lze zákaz shromáždění odůvodnit skutečným účelem odlišným od oznámeného.“

9. Žalovaný však patrně přehlédl, že jím citovaná pasáž rozsudku NSS č.j. 8 As 51/2007-67 ze dne 5. 11. 2007 pokračuje slovy „chce-li ovšem správní orgán zakázat shromáždění proto, že podle jeho názoru svolavatel zastírá oznámeným nezávadným účelem skutečný závadný účel shromáždění, musí takový závěr prokázat a nese v tomto směru důkazní břemeno“. V rozsudku č.j. 8 As 7/2008-116 ze dne 31. 8. 2009 pak NSS konstatoval, že „...správní orgán může při zákazu shromáždění vycházet ze skutečného, nikoliv oznámeného účelu shromáždění. Chce-li ovšem správní orgán zakázat shromáždění proto, že podle jeho názoru svolavatel zastírá oznámeným nezávadným účelem skutečný závadný účel shromáždění, musí takový závěr prokázat a nese v tomto směru důkazní břemeno. Závadností účelu shromáždění pak nelze rozumět nic jiného, než prokázané naplnění některého z důvodů zákazu podle § 10 odst. 1 shromažďovacího zákona.“ Dále v uvedeném judikátu stojí: „...lze připomenout důkazní břemeno, které stíhá správní orgán. Ten nemůže zakázat shromáždění na základě jakýchkoliv argumentů, ale musí prokázat, že účel shromáždění, je-li odlišný od oznámeného, naplňuje důvod zákazu podle § 10 odst. 1 shromažďovacího zákona.“ A do třetice: „Nejvyšší správní soud připomíná, že závěr o skutečném účelu shromáždění se musí opírat o důkazy nenechávající pochyb o tomto účelu.“

10. Právě v dokazování (jakéhokoliv) porušení zákona ze strany žalobce však žalovaný jednoznačně žalostně selhal a důkazní břemeno neunesl.

III.C

Datum shromáždění

11. Žalovaný konstatuje, že „oznámeným účelem shromáždění je „Oslava svátku práce“. V kontextu situace a z podkladů, které měl Magistrát města Brna, Odbor vnitřních věcí, k dispozici, dospěl k závěru, že oznámený účel shromáždění je pouze fiktivní, přičemž skutečný účel směřuje k výzvě k rozněcování nenávisli a neshášenlivosti občanů pro jejich rasu, původ a sociální postavení a porušování Ústavy a zákonů. Svědčí o tom datum, kdy se má

shromáždění konat, osoba svolavatele a jeho zástupce, i zvolená trasa průvodu.“ Toto tvrzení dále rozvíjí v jednotlivých bodech.

12. Za prvé uvádí, že *„pokud jde o datum, které si svolavatel zvolil pro konání oznámeného shromáždění, toto se shoduje s datem, kdy v posledních několika letech konala akce již zmíněná rozpuštěná Dělnická strana. Podle dostupných informací se dne 1. 5. 2008 uskutečnila v Praze demonstrace Dělnické strany a Národního odporu pod totožným názvem jako je v oznámení uveden účel shromáždění „Oslava svátku práce“. Dne 1. 5. 2009 v Brně proběhlo shromáždění Dělnické strany a jejích příznivců.“*

13. Tato myšlenková konstrukce se vyznačuje zejména vysokou mírou absurdity. Jestliže jde o shromáždění konané 1.5., tedy v den státního svátku ČR, jenž je oficiálně nazýván „Svátek práce“, pak je zcela logické uspořádat v tento den shromáždění pod názvem „Oslava svátku práce“ a přesně pod tímto názvem v minulosti pořádaly shromáždění na různých místech desítky fyzických i právnických osob. Jelikož si tento svátek shromážděními tradičně připomíná značné množství politických stran (ODS, ČSSD, KSČM...), jakož i dalších právnických i fyzických osob, je zcela nesmyslné a účelové jako „důkaz“ uvádět, že právě v tento den v letech 2008 a 2009 uskutečnila shromáždění Dělnická strana (což nemá se zde posuzovanou věcí žádnou souvislost). Se stejnou logikou by bylo možné paušálně zakazovat jakákoliv shromáždění pouze na základě toho, že někdy v minulosti pořádal shromáždění ve stejném datu někdo jiný. Takovou zjevnou svévoli však zákon nepřipouští.

14. Jelikož žalovaný navíc celý tento „důkaz“ uvádí slovy *„podle dostupných informací“*, aniž tyto informace jakkoliv konkretizuje, **je celá jeho výše uvedená argumentace kromě mimořádné chatrnosti rovněž zcela nepřezkoumatelná.**

III.D

Kádrový posudek na osobu svolavatele

15. Žalovaný se dále zaměřuje na kádrovou charakteristiku svolavatele shromáždění a osoby oprávněné za svolavatele jednat: *„Z otevřených zdrojů bylo zjištěno, že svolavatel Erik Lamprecht je od března 2009 členem občanského sdružení Dělnická mládež, kde od jejího vzniku vedl její brněnskou místní organizaci a působil jako její tajemník. Dne 27.3.2010 byl zvolen předsedou občanského sdružení Dělnická mládež (dále jen „DM“) a od října 2010 se stal šéfredaktorem tiskoviny DM - Hlasu mládeže. Vedle členství v DM je svolavatel rovněž členem Dělnické strany sociální spravedlnosti (dále jen „DSSS“), za kterou kandidoval v roce 2010 na 6. místě jihomoravské kandidátky do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Rovněž zástupce svolavatele, Jan Hráček, je členem DSSS, za kterou kandidoval na 33. místě jihomoravské kandidátky do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.“*

16. **Žalobce opětovně namítá nepřezkoumatelnost odůvodnění**, neboť celý výše citovaný odstavec vychází z *„otevřených zdrojů“*, které nejsou jakkoliv konkretizovány.

17. Žalovaný tvrdí, že *„Dělnická mládež, kterou svolavatel a jeho zástupce reprezentují, je občanským sdružením mladých lidí ve věku 15 – 35 let jež má blízko k DSSS a podporuje její programovou Listinu. Právě do DSSS přešla převážná část členské základny zrušené Dělnické strany (dále jen „DS“). Dle vlastního programu vyjádřeného především ve slibu člena DS je zřejmé, že členové se přihlašují k myšlenkám kulturní revoluce v podobě národně socialistické revoluce, kdy DM odmítá hodnoty a usiluje o změnu společnosti v souladu s vlastním*

světónázorem. Dle sdělovacích prostředků je sdružení DM mládežnickou odnoží ultrapravicové DS, v jejímž čele stál zpočátku šéfredaktor tiskového orgánu DS - Dělnických listů. V době založení se dle sdělovacích prostředků sdružení DM hlásilo k idejím národního socialismu. Charakteristika DM vyjádřená ve sdělovacích prostředcích je pro správní úřad rovněž přesvědčivým zdrojem poznatků a to navíc za situace, kdy z ustálené judikatury soudů k aplikaci zák.č. 412/2005 Sb., i stanoviska a charakteristiky subjektů ve sdělovacích prostředcích mohou odůvodnit bezpečnostní rizika.“

18. Žalobce konstatuje, že **Občanské sdružení Dělnická mládež je řádně registrováno na Ministerstvu vnitra ČR, které schválilo jeho stanovy a tyto vyhodnotilo jako právně bezvadné a v souladu se zákony ČR.** Stanovy nebo program DM tedy nemohou sloužit jako důvod či záminka k zákazu oznámeného shromáždění, a to ani v překroucené a dezinterpretované podobě předestřené žalovaným.

19. Pokud jde o „charakteristiku DM vyjádřenou ve sdělovacích prostředcích“, která „je pro správní úřad rovněž přesvědčivým zdrojem poznatků“, žalovaný tyto „přesvědčivé zdroje poznatků“ nijak nekonkretizuje. **Takové tvrzení je tedy nepřezkoumatelné a jako důkaz zcela bezpředmětné.**

20. **V neposlední řadě jde o argumentaci zcela irelevantní, neboť žalobce ohlásil shromáždění sám za sebe jako fyzická osoba,** nikoliv jako představitel či zástupce jakéhokoliv jiného subjektu. NSS ve svém již citovaném rozsudku č.j. 8 As 7/2008-116 konstatoval, že „posuzuje-li pak správní orgán právníckou osobu podle jednání fyzických osob, musí se vždy zabývat tím, nakolik je (či bylo v minulosti) určité jednání přičitatelné přímo právnícké osobě, a nakolik se jednalo pouze o jednání konkrétních fyzických osob, nijak nesouvisející s danou právníckou osobou. Stěžovateli proto nelze přisvědčit, že se žalovaný a městský soud nesprávně zaměřili na osoby jednající za svolavatele, je však třeba zkoumat, nakolik jsou zjištěné skutečnosti přičitatelné stěžovateli samotnému.“ To logicky musí platit i v opačném gardu, tedy pokud je posuzována fyzická osoba podle jednání právníckých osob.

21. Žalovaný v dalším odstavci uvádí, že „popírání zákonných mechanismů chodu společnosti lze spatřovat i v postojích svolavatele, který se účastnil celé řady akcí organizovaných subjekty, jež mají blízko k pravicovému extrémismu, jako byl například Den národní jednoty pořádaný v roce 2010 DSSS, neohlášeného shromáždění před NSS v době, kdy tento jednal o rozpuštění DS, pochodu k uctění památky německých vojáků padlých za světové války v roce 2009, jakož i akce proti účastníkům Queer parade v roce 2008.“

22. Žalobce k výše uvedenému konstatuje, že žalovaný účast svolavatele na jmenovaných shromážděních nijak důkazně nedokládá, pouze tvrdí. I kdyby se svolavatel uvedených – nezakázaných a nerozpuštěných – shromáždění zúčastnil, **konání shromáždění nelze zakázat na základě toho, že se svolavatel v minulosti zúčastnil jakýchkoliv jiných shromáždění.**

23. A konečně žalovaný daný tematický rámec uzavírá tvrzením, že „osoba svolavatele, který je předsedou DM, nezaručuje, že účel shromáždění nebude zneužit k popírání nebo omezování osobních, politických nebo jiných práv občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisť a nesnášenlivosti z těchto důvodů, neboť obávám ze zneužití svolaného shromáždění nasvědčuje především trasa průvodu plánovaná z větší části v lokalitě s vyšší koncentrací sociálně vyloučených osob multikulturního složení, převážně obyvatel menšiny.“

24. Žalobce se s výše uvedenou směšnou a absurdní argumentací vypořádává poukazem na skutečnost, že shromáždění lze dle § 10 odst. 1 písm. a) ZPS zakázat pouze tehdy, „*jestliže by oznámený účel shromáždění směřoval k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti.*“ Výzva k popírání či omezování uvedených práv tedy musí být obsažena již v oznámeném účelu, případně – v souladu s judikaturou – musí správní orgán důkazně doložit, že skutečný účel shromáždění, byť je oznámený účel formálně bezvadný, směřuje k výzvě popírat či omezovat zákonem chráněná práva. **Důvodem k zákazu shromáždění v žádném případě nemůže být pouhé ničím nepodložené tvrzení, že „svolavatel neskýtá záruku, že účel shromáždění nebude zneužit k popírání nebo omezování práv“.**

25. Žalovaný dále nijak nedoložil, jak dospěl k závěru, že trasa průvodu je „*plánovaná z větší části v lokalitě s vyšší koncentrací sociálně vyloučených osob multikulturního složení, převážně obyvatel menšiny*“, ani tyto skutečnosti nijak důkazně neprokázal. Žalovaný nijak nevysvětlil, kdo jsou „*sociálně vyloučené osoby multikulturního složení*“, případně „*obyvatelé menšiny*“ (jaké menšiny). Co je však zcela zásadní, žalovaný nijak nevysvětluje, proč by měly být a priority paušálně zakazovány průvody k „*oslavě svátku práce*“ (jiný účel shromáždění neprokázal) jen na základě toho, že vedou částečně i lokalitou s určitou charakteristikou obyvatelstva (kdyby žalovaný dokázal, že taková existuje, což neučinil). **Tvrzení, že někdo nesmí pořádat veřejné shromáždění na určitém místě jen na základě rasové či etnické příslušnosti části zdejších obyvatel, snad žalovaný ani nemohl myslet vážně.**

26. Dalšími pasážemi odůvodnění rozhodnutí, skládajícími se pouze ze spekulací a domněnek zcela fantasmagorického rázu, se žalobce pro jejich zjevnou účelovost, neopodstatněnost a nepřezkoumatelnost nehodlá jakkoliv zabývat.

III.E Omezení dopravy

27. K omezení dopravy žalovaný uvádí: „*...Oproti tomu ulice Cejl a Koliště jsou páteřní komunikací s vysokou frekvencí automobilové dopravy a tramvajů, zajišťující dopravu obyvatel na okrajové čtvrti Brna. Trasa průvodu je tedy dle názoru správního úřadu vedena v místě, kdy by bylo nutno nejen omezit ale po celou dobu konání průvodu zajistit nikoliv pouze omezení, ale dokonce zastavení dopravy jakož i zásobování, což by s ohledem na charakter ulic Cejl a Koliště bylo také zjevně v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva.*

Ohrožení páteřního systému MHD v trase konání průvodu konstatuje ve svém nesouhlasném stanovisku i provozovatel MHD, kterým je DPMB a.s., a to ve svém stanovisku ze dne 22.11.2010. S konáním shromáždění v dané plánované trase nesouhlasí ani dopravní úřad, kterým je odbor dopravy MMB a to ve svém sdělení ze dne 19.10.2010, kdy ve svém nesouhlasném stanovisku navíc výslovně konstatuje, že v trase shromáždění je provozována základní dopravní obslužnost v závazku veřejné služby.

V části trasy plánovaného pochodu se nacházejí klíčové dopravní uzly integrovaného záchranného systému (dále jen „IZS“), jmenovitě pak křižovatky ulic Francouzská-Cejl-Vranovská, Milady Horákové-Drobného-Příkop, Malinovského náměstí-Koliště-Cejl a Bratislavská-Koliště-Jezuitská, kde se nachází obslužné dopravní přístupové uzly k Dětské nemocnici, Úrazové nemocnici a Vojenské nemocnici, což by v případě omezení dopravy vedlo k možnému bezprostřednímu ohrožení života a zdraví pacientů v případě, pokud by

účastníci shromáždění či jejich ideoví odpůrci zabránili průjezdu vozidel záchranné služby či Hasičského záchranného sboru.“

28. K obsáhlým, avšak ničím nepodloženým úvahám žalovaného o omezení dopravy se žalobce odkazuje na judikát Nejvyššího správního soudu číslo 1385/2007/II Sb.NSS, který konstatoval, že „... § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím hovoří o nutném omezení dopravy, tedy předpokládá, že k takovému omezení při konání shromáždění, zvláště pak formou pouličního průvodu, obvykle dochází. Omezení dopravní komunikace není nutně účelové spojovat se shromážděním pouze s úmyslem upozornit na negativní jevy, které jsou způsobeny provozem na nich. Omezení dopravy či zásobování musí být shledáno ve velké intenzitě, musí být tak výrazné, aby bylo způsobitelné vyvolat závažný rozpor se zájmem obyvatelstva. **Musí se proto jednat o omezení dopravy na důležitém místě, po delší dobu a ve větším rozsahu,** aby bylo skutečně nezbytné takové shromáždění zakázat pro nepřiměřenost důsledků jím vyvolaných v dopravě a v zásobování ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím a čl. 19 odst. 2 Listiny.“

29. Dále se žalobce odkazuje na rozsudek ESD ze dne 12. června 2003, případ č. C - 112/2000, ve věci Eugen Schmindberger v. Rakousko. V uvedené kauze rozhodoval rakouský soud o žalobě na náhradu škody, kterou uplatňovala německá firma na rakouském státu proto, že Rakousko nezakázalo demonstraci blokující provoz na brennerské dálnici, kdy k zablokování dálnice došlo v rozsahu 30 hodin. Když byla ESD položena otázka, zda Rakousko porušilo právo ES/EU, pak odpověď zněla, že nikoliv, s tím, že v daném případě bylo omezení volného pohybu zboží proporcionální (princip přiměřenosti) ve vztahu k ochraně práva pokojně se shromažďovat (sdružovat).

30. Žalobce na závěr k tématu omezení dopravy konstatuje, že se jedná o pouliční průvod, kdy se účastníci shromáždění na každém místě trasy již z podstaty zdrží pouze na nezbytně nutnou dobu v řádu maximálně minut (než se průvod přesune dále po trase). **V žádném případě se tedy nejedná o omezení dopravy po delší dobu a ve větším rozsahu.**

III.G

Celková nepřezkoumatelnost rozhodnutí

31. Žalobce tvrdí, že **napadené rozhodnutí trpí celkovou nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.** Podle ustanovení § 68 odst. 1 správního řádu „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ V uvedeném rozhodnutí zcela nebo částečně chybí všechny výše uvedené náležitosti, zejména pak podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

32. **Napadené rozhodnutí jako celek je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nedůvodné, nezákonné a nezbyvá, než tak konstatovat a stanovit, že se ruší.**

III.H

Rozsudek NSS č.j. 8 As 7/2008-116 ze dne 31.8.2009

33. Žalobce na podporu svých tvrzení cituje i dvě relevantní pasáže z výše uvedeného judikátu, s nimiž je napadené rozhodnutí ve zjevném rozporu.

34. „...je třeba mít na paměti, že moderní demokracie představuje vládu většiny při respektování práv menšin a musí být připravena i ke konfrontaci s menšinovými názory, které jsou jí v daném okamžiku nepohodlné. Jakékoliv omezení politických práv, jako např. práva shromažďovacího, je třeba posuzovat s krajní obezřetností a nesmí vést ve svých důsledcích k postupnému rozdrobení shromažďovacího institutu a vytěsnění nepohodlné menšiny či názoru z veřejného prostoru a z veřejné debaty. Tato obezřetnost je přitom namístě nejen v obecné rovině, např. při přijímání zákonné úpravy, ale i v každém jednotlivém případě, kdy se státní orgány zabývají aplikací této úpravy.“

35. „V rozsudku č. 1468/2008 Sb. NSS Nejvyšší správní soud také zdůraznil, že rozpustit nebo zakázat shromáždění lze jen pro ochranu hodnot rovnocenných shromažďovacímu právu, a to v případě jejich ohrožení odvoditelného z konkrétně seznatelných okolností.“

IV. Porušení základních práv a svobod žalobce

Podle čl. 19 Listiny základních práv a svobod je **právo pokojně se shromažďovat zaručeno**. Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu.

Žalobce má za to, že bylo zasaženo do jeho základních lidských práv chráněných mezinárodními úmluvami.

Podle čl. 11 Evropské úmluvy má každý právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich (odst. 1). Na výkon těchto práv nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.

Je nepřijatelné, aby rozhodnutí správního orgánu omezovalo základní práva a lidské svobody občanů, vyjádřené především v předpisech nejvyšší právní síly. Právo na pokojné shromažďování je jedním z nich a jako takové je formulováno v čl. 19 Listiny základních práv a svobod .

Přípustnost jeho omezení upravuje čl. 19 odst. 2 Listiny, který stanoví, že se tak může stát pouze zákonem, což v daném případě činí právě zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, konkrétně především § 10, který uvádí taxativně vymezené důvody, pro které musí nebo může správní orgán i přes splnění formálních požadavků zakázat oznámené shromáždění. V daném případě **vydal žalovaný rozhodnutí bez opory v zákoně** a za použití účelové a nesmyslné argumentace.

Pouze přesvědčivé a naléhavé důvody mohou ospravedlnit omezení svobody shromažďování. V daném případě takové důvody neexistují.

V. Žalobní návrh

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje, aby soud vydal rozsudek tohoto znění:

1. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru vnitřních věcí, číslo jednací MMB/0432773/2010, o zákazu shromáždění, ze dne 23.11.2010, se zrušuje.

2. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení.

V Brně dne 4.12.2010